

עפ"ג 9706/03/14 - מדינת ישראל נגד אליהו סבג

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני כב' השופטים - י' נועם, כ' מוסק ומ' בר-עם
עפ"ג 9706-03-14 מדינת ישראל נ' אליהו סבג
מדינת ישראל
המערערת
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד
המשיב
אליהו סבג
ע"י ב"כ עו"ד דוד פאל

פסק-דין

השופט י' נועם:

1. לפנינו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ת' בר-אשר - צבן), מיום 30.1.14, בת"פ 32849-08-11.

בהכרעת-דין מיום 12.9.11 הורשע המשיב בבית-משפט קמא, על-פי הודאתו, בחמש עבירות של התפרצות למקום מגורים - לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), בארבע עבירות גניבה - לפי סעיף 384 לחוק, בשתי עבירות של גניבת כרטיס חיוב - לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986, וכן בשתי עבירות הונאה בכרטיס חיוב - לפי סעיף 17 (רישא) לחוק כרטיסי חיוב. גזר-הדין ניתן ביום 30.1.14, למעלה משנתיים ממועד הכרעת-הדין, זאת לאחר הליך שיקום ממושך שעבר המשיב, תחת מעקב מתמיד ורצוף של שירות המבחן ובית-המשפט. הערכאה הדיונית סברה, כי לאור תהליך השיקום הממושך שצלח, ובהתחשב בכך שהמשיב היה נתון במעצר במשך כשמונה חודשים - מן הראוי להימנע מהפעלת מאסר על-תנאי חב-הפעלה של 15 חודשים, על-מנת שלא להחזיר את המשיב אל בין כותלי הכלא. על-כן, דן בית-משפט קמא את המשיב לשירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, העמידו במבחן לתקופה של שנה, והורה על הארכת מאסר על-תנאי האמור בשנתיים נוספות, זאת בהתאם להוראת סעיף 85(א) לחוק. יצוין, כי המשיב הורשע קודם לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה; ועל-כן, התיקון האמור אינו חל במקרה הנדון.

2. בגזר-דינו המפורט והמנומק, התייחס בית-משפט קמא בהרחבה לתהליך מרשים של שיקום וגמילה מסמים, שנמשך כשנתיים, אשר הביאו להיעתר להמלצת שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר, כדי לאפשר את המשך תהליך

השיקום. המשיב הנו יליד 1970, אשר היה כבן 40 בעת מעצרו, ועתה כבן 43. הוא נשוי ואב לארבעה ילדים. לחובתו הרשעות קודמות רבות, בין-השאר, בעבירות התפרצות, רכוש, מרמה וסמים, והוא נידון בעבר לעונשי מאסר בפועל. מתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו לבית-משפט קמא (11 במניין) ומגזר-דינו של בית-משפט קמא, עולה כי המשיב בא מרקע משפחתי בעייתי קשה, וכי הוא סבל במהלך השנים מהתמכרות לסמים אשר הביאה לפגיעה משמעותית בתפקודו והיוותה את הרקע לביצוע עבירות רבות. במרוצת השנים השתלב המשיב בתוכניות שיקום וטיפול. את העבירות הנדונות לפנינו עבר המשיב בין החודשים אפריל לאוגוסט 2011. הן בוצעו בשעה שהיה תלוי ועומד נגדו מאסר על-תנאי, חב הפעלה, של 15 חודשים, אשר הוטל עליו בת"פ 3360/03 בבית-משפט השלום בירושלים.

3. אסקור בתמצית את השתלשלות ההליכים בפרשת גזר-הדין לפני הערכאה הדיונית. במועד מתן הכרעת-הדין, ביום 12.9.11, נרשם בפרוטוקול מפי שני הצדדים כדלהלן: "מוסכם שיוזמן תסקיר של שירות המבחן שיחווה את דעתו באשר לאפשרות שהנאשם יפנה להליך שיקום גמילה מסמים", וכי בין-השאר "תיבחן אפשרות של שילובו של הנאשם בקהילה טיפולית". בנוסף, הודיע ב"כ המאשימה לפרוטוקול כדלהלן: "אני מודיע לבית-המשפט שעמדתה של המאשימה, וזו העמדה המקובלת מימים ימימה, שאם מדובר בהליך שיקום כן, חיובי ונמשך לאורך זמן, המאשימה לא תהא זו שתכשיל את הנאשם" (פרוטוקול הדין בבית-משפט קמא מיום 12.9.11 עמוד 3 ש' 8-2). על-רקע האמור, הוזמן תסקיר משירות המבחן, לשם בחינת האפשרות של הפניית המשיב לתהליך של שיקום ושל גמילה מסמים. בשני התסקירים הראשונים (תסקיר המעצר מיום 11.9.11 ותסקיר מיום 3.11.11) סבר שירות המבחן, כי המשיב יתקשה להתמודד עם הקשיים הכרוכים בתהליך של גמילה ושיקום, ועל-כן המליץ על הטלת תקופת מאסר קצרה שתאפשר למשיב להשתלב בתהליך גמילה במסגרת הכלא. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעניין העונש, הורה בית-המשפט על הזמנת תסקיר משלים אודות המשיב, שבו תהא התייחסות ספציפית לאפשרות שהלה ישולב בתהליך גמילה במרכז גמילה סגור. בתסקיר השלישי, מיום 22.12.11, חזר שירות המבחן על ההמלצה האמורה; אך בעקבות הודעת מרכז הגמילה "רטורנו", לפיה הושלמו כל הבדיקות הנדרשות לשם קבלת המשיב לטיפול בקהילה, הורה בית-משפט קמא, בהחלטתו מיום 15.3.12, כי המשיב יחל בטיפול בקהילה הטיפולית האמורה, במסגרת סגורה. ערר שהגישה המדינה לבית-משפט זה, על ההחלטה לשחרר את המשיב לקהילה הטיפולית, נדחה ביום 15.3.12, כאשר בית-המשפט (כב' השופטת מרים מזרחי) העיר, כי אין לחסום את דרכו של המשיב מלהשתלב במסלול של שיקום וגמילה. מהלך הטיפול בקהילה הטיפולית ידע עליות ומורדות, כמפורט בתסקירים הרביעי עד השביעי, ובין-השאר, הושעה המשיב מהקהילה הטיפולית, לפרק זמן. בסופו של יום, הסכימה הקהילה הטיפולית לקבל את המשיב חזרה להמשך טיפול; והלה חזר להשתלב בצורה חיובית בקהילה ושיתף פעולה באופן מלא בהליך הטיפולי. בתסקיר השמיני, מיום 5.2.13, צוין כי המשיב השקיע מאמצים רבים ומוטיבציה גבוהה בטיפול, וכי כל אלו הניבו שינויים במכלול דפוסי התנהגותו, לרבות במערכת היחסים הזוגית שלו. עוד צוין בתסקיר, כי הטיפול בקהילה אמור להסתיים ביום 10.2.13, וכי המשיב יופנה

להמשך טיפול ושיקום ליחידה להתמכרויות בירושלים. בתסקיר התשיעי, מיום 28.2.13, ציין שירות המבחן, כי המשיב סיים בהצלחה את התהליך הטיפולי והוא נקי מסמים למעלה משנה. עוד הדגיש שירות המבחן בתסקיר, כי על-פי התרשמותו, המשיב החל תהליך משמעותי של שינוי בחייו, ועל-כן המליץ לאפשר לו לצאת לעבוד ולהגיע לפגישות טיפוליות ביחידה להתמכרויות בירושלים - בקבוצה טיפולית המיועדת למכורים לשעבר הנקיים משימוש בסמים. לנוכח המלצה זו, קבע בית-משפט קמא, בהחלטתו מיום 18.3.13, כי תנאי "מעצר-הבית" יחולו רק בשעות הלילה, והורה על הזמנת תסקיר משלים. בתסקיר העשירי, מיום 26.6.13, צוין כי כתוצאה מתהליך השיקום והגמילה הגיע המשיב לתובנות באשר למצבו ותפקודו, וכי הוא מעורב יותר בחיי המשפחה והחל לעבוד בעסק עצמאי של ניקוי שטיחים וספות בבית פרטיים ובמוסדות. עוד צוין בתסקיר, כי המשיב מנהל סדר יום עקבי, הכולל עבודה ואחריות למשפחה; כי הוא משתתף באורח סדיר בקבוצה הטיפולית למכורים לשעבר אשר נגמלו מהשימוש בסמים; כי הוא מתמיד אף בטיפול הזוגי שאליו הופנה יחד עם רעייתו; וכי הוא מהווה דמות חיובית בקבוצות הטיפוליות והצלחתו בטיפולים ניכרת. לנוכח התהליך המשמעותי שעבר המשיב במסגרת הליכי השיקום האמורים, ולאור העובדה שהוא נקי מסמים מזה למעלה משנה, המליץ שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר. שירות המבחן סבר, כי בנסיבות אלו ניתן להאריך את המאסר על-תנאי ולהעמיד את המשיב בפיקוח קצין מבחן; בציינו, בין-השאר, כי דרך זו לסיום ההליך המשפטי, ללא הטלת מאסר, מביאה בחשבון את תקופת מעצרו של המשיב במשך כשמונה חודשים. על-רקע זה, המליץ שירות המבחן להסתפק בהטלת שירות לתועלת הציבור, בצד הארכת המאסר על-תנאי וצו מבחן. בתסקיר המסכם מיום 27.12.13, התסקיר האחד-עשר במניין, חזר והדגיש שירות המבחן, כי המשיב השתתף בכל המסגרות הטיפוליות לאורך זמן, לרבות טיפול זוגי שנמשך כארבעה חודשים; כי ההתרשמות הנה שחלה התקדמות רבה בתפקודו של המשיב; וכי קיים צורך להמשיך בחיזוק התהליך השיקומי והטיפולי, ובהתאם לכך - להטיל את העונש שעליו הומלץ בתסקיר הקודם.

4. בטיעוניה לעונש בערכאה הדיונית, עתרה המאשימה להטלת מאסר בפועל לתקופה ממושכת, שלא יפחת מהעונש המצטבר של שתי עבירות התפרצות, קרי - עשר שנים, ועונשי מאסר נוספים על יתר העבירות, שיוטלו בחופף לעונש המאסר המוטל. בנוסף ביקשה להפעיל את המאסר על-תנאי של 15 חודשים התלוי ועומד נגד המשיב.

5. הסגור ביקר בערכאה הדיונית את עמדת המאשימה; שהתעלמה, לשיטתו, מתהליך השיקום הממושך והמרשים שעבר המשיב. הוא הדגיש, כי האינטרס הציבורי מחייב לאפשר למשיב להשלים את תהליך השיקום. במסגרת דבריו האחרונים בבית-משפט קמא, הדגיש המשיב, כי הוא נקי מסמים מזה תקופה ארוכה, כתוצאה מתהליך הגמילה והשיקום שעבר. הוא הביע חרטה על מעשיו ותיאר כיצד חזר לתפקד כאיש משפחה וכמפרנס. כן ציין, כי הוא עושה מאמצים לעמוד בהתחייבותו, אשר אושרה בפסק-דין בהליך אזרחי, לפצות את אחד המתלוננים בסכום של 20,000 ₪.

6. בגזר-דינו תיאר בית-משפט קמא את הליך השיקום הממושך שעבר המשיב, אשר כלל, כאמור, עליות ומורדות; וכן התייחס להתמודדותו של המשיב עם תהליך ארוך וקשה זה - שצלח בסופו של יום. בית-המשפט הוסיף וציין, כי מעבר להתרשמותו של שירות המבחן, אף התרשם בעצמו מנחישותו של המשיב להיחלץ מהשפל שאליו נקלע ומעמידתו האיתנה להוכיח את הצלחתו ולא להיכנע לקשיים (פסקה 21). בית-משפט קמא הביע פליאה על עמדת המערער, אשר עתרה להטלת מאסר ממושך, למרות שהמשיב התקדם במשך תקופה ארוכה בהליך שיקום מורכב ולא פשוט; והעיר כי עמדה עונשית זו, אינה מתיישבת עם דברי ב"כ המאשימה בישיבת הטיעון, אשר ציינו בפסקה 3 לעיל. בית-המשפט ציין בגזר-דינו, כי למרות שתיקון 113 לחוק העונשין, בדבר הבניית הענישה, אינו חל על המקרה דנן, הרי שאין מניעה לפסוק ברוח התיקון האמור. הוא ציין, כי מתחם העונש ההולם, בהתחשב בכך שמדובר במספר עבירות, ובשים לב להוראת סעיף 40 לחוק, נע בין שישה חודשי מאסר בעבודות שירות לבין מאסר לתקופה של "כשנתיים ואולי אף יותר". בית-המשפט הוסיף וקבע, כי לפנינו מקרה שבו ניתן לסטות ממתחם הענישה ההולם, כאמור בסעיף 40 לחוק, הואיל ומצא כי המשיב השתקם ויש סיכוי של ממש שישתקם. בהקשר זה, הדגיש בית-משפט קמא, כי המשיב עבר תהליך ארוך וקשה של שיקום, שבו הראה את רצונו ואת נחישותו להצליח בתהליך זה ולהמשיך בו; כי המשיב מפרנס כיום את משפחתו; וכי מזה תקופה ארוכה הוא נקי מסמים ומשתף פעולה בקביעות בתהליכים טיפוליים במסגרות רשמיות, ובין-השאר - במסגרת מטעם שירות המבחן. בנסיבות אלו, סבר בית-משפט קמא כי יש לבכר את שיקולי השיקום על-פני שיקולי הגמול וההרתעה העומדים ביסוד הענישה. בית-משפט קמא הוסיף וציין, כי אף אם אין מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה ההולם, הרי שעל בית-המשפט להביא בחשבון שיקולים לעניין העונש המתאים, אשר מנויים בסעיף 40 לחוק. בהקשר זה שב והדגיש בית-המשפט את כבדת הדרך הארוכה של המשיב בתהליך שיקומו וחזרתו לחיק משפחתו ממנה נעדר במשך תקופה ממושכת, ואת בחירתו במסלול תפקוד נורמטיבי. כמו-כן, סבר בית-משפט קמא, כי יש לתת משקל משמעותי לעובדה שהמשיב היה נתון במעצר במסגרת התיק הנוכחי תקופה מצטברת של כשמונה חודשים. לאור האמור, מצא בית-משפט קמא לנכון לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, באופן שיאפשר למשיב להמשיך בתהליך שיקומו בדרך שתביא תועלת לעצמו, למשפחתו ולחברה. משכך, נמנע מהטלת מאסר בפועל, והסתפק בארכת המאסר על-תנאי של 15 חודשים, בצד צו שירות לתועלת הציבור וצו מבחן, כאמור.

7. ב"כ המערער מסכימה, כי תיקון 113 לחוק אינו חל על גזר-הדין הנדון, הואיל והכרעת-הדין בעניינו של המשיב ניתנה עוד בטרם כניסתו לתוקף של התיקון. עם-זאת, הואיל ובית-משפט קמא בחר לגזור את הדין ברוח התיקון האמור, הלינה ב"כ המערער על יישום הבניית הענישה בתיק זה. לגרסתה, מתחם הענישה שנקבע נמוך באופן משמעותי ממתחם הענישה הנוהג בעבירות שבהן הורשע המשיב, ואינו מתיישב עם עקרון ההלימה העומד בבסיס תיקון 113 לחוק. היא סברה, כי מתחם הענישה ההולם בגין עבירה אחת של התפרצות וגניבה, נע בין שמונה חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר; וכי לנוכח העובדה שהמשיב ביצע עבירות התפרצות וגניבה בחמישה מקרים שונים, במשך תקופה

של כארבעה חודשים, היה על בית-משפט קמא לקבוע כי מתחמי הענישה יצטברו זה לזה. עוד הלינה ב"כ המערערת על כך שבית-משפט קמא נמנע מלפסוק פיצוי למתלוננים, אשר פרט לאחד מהם, לא קיבלו פיצוי בגין הנזקים שהוסבו להם. בנוסף טענה ב"כ המערערת, כי לא התקיימו במקרה דנן נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות הארכה נוספת של המאסר על-תנאי, לפי סעיף 85(א) לחוק, זאת בפרט לנוכח מהות העבירות, הישנותן ועברו הפלילי המכביד של המשיב. עוד גרסה ב"כ המערערת, כי טעה בית-משפט קמא בסברו כי שיקולי השיקום בעניינו של המשיב מצדיקים חריגה ממתחם הענישה, עד כדי הימנעות מהטלת מאסר. במהלך הדיון ציינה ב"כ המערערת, כי היא מברכת על תהליך השיקום שעבר המשיב ועל גמילתו מסמים, אך הדגישה כי אין הדבר מצדיק את הארכת המאסר על תנאי לפי סעיף 85(א) לחוק, ועתרה לעונש של "מספר שנות מאסר", שיש בו כדי להביא בחשבון את תהליך השיקום והגמילה שעבר המשיב.

8. ב"כ המשיב ביקש לדחות את הערעור מטעמיה של הערכאה הדיונית. הוא הדגיש, כי גזר-הדין מאזן באופן ראוי והולם בין מכלול האינטרסים; וכי גם האינטרס הציבורי מחייב שלא להחזיר את המשיב אל בין כותלי הכלא לאחר הליך גמילה ממושך שצלח. במסגרת דבריו לעניין העונש, תיאר המשיב לפנינו את תהליך הטיפול הממושך שבמהלכו נגמל, כלשונו, "ממחלת ההתמכרות", ואת תפקודו האישי והמשפחתי בעקבות הליכי השיקום.

9. כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית. התערבות בגזר-הדין תיעשה במקרה שבו נמצא על-ידי ערכאת הערעור כי נפלה בגזר-הדין טעות מהותית או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרוך טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.14); וכן ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13); וע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.14), בפסקה 10).

10. לאחר בחינת מכלול טיעוני הצדדים, סבורים אנו, כי אין מקום להתערב בגזר-דינו של בית-משפט קמא.

ראשית יודגש, כפי שצוין לעיל, כי תיקון 113 לחוק לא חל על גזר-הדין הנדון, זאת הואיל והכרעת-הדין ניתנה עוד בטרם כניסתו לתוקף של התיקון האמור. על-כן, איננו נדרשים להכרעה במסגרת הערעור דנן, בשאלה מהו מתחם הענישה ההולם בגין עבירה של התפרצות לבית מגורים וגניבה, באירוע בודד; ומהו מתחם הענישה ההולם בגין מכלול העבירות שביצע המשיב באירועים המפורטים בחמשת האישומים. למעלה מן הנדרש נעיר, כי דומה שהמתחם בגין עבירה בודדת, הוא מאסר בפועל הנע בין מספר חודשים לבין שנתיים ואף שלוש שנים. כן נעיר, כי כאשר מדובר בשורה

של עבירות דומות, אשר בוצעו במשך מספר חודשים, מתחם הענישה ההולם הנו גבוה יותר. השאלה המרכזית הטעונה הכרעה בערעור דנן הנה, האם נפלה טעות מהותית בהחלטת בית-משפט קמא, לראות את המקרה הנדון כמקרה חריג ויוצא דופן, שבו ניתן להימנע מהטלת מאסר, לצורך המשך הליכי השיקום - בין אם מדובר בסטייה ממתחם הענישה ההולם מטעמי שיקום, לפי תיקון 113 לחוק, ובין אם מדובר בחריגה מרמת הענישה הנהוגה, על-פי עקרונות הענישה שחלו עוד בטרם כניסתו לתוקף של תיקון 113. במקרה הספציפי מתמקדת המחלוקת בשאלה, אם הייתה הצדקה להורות על הארכת המאסר על-תנאי, לפי סעיף 85(א) לחוק. השאלות האמורות שלובות זו בזו.

סעיף 85(א) לחוק העונשין, כפי שתוקן בשנת תשנ"ה, מורה, כי ניתן להאריך מאסר על-תנאי יותר מפעם אחת בנסיבות שבהן שוקם הנאשם על-רקע התמכרותו לסמים: "על אף הוראות סעיף 56(ב), רשאי בית-המשפט שהרשיע אדם העובר טיפול למשתמשים בסמים, או שסיים טיפול כאמור, להשתמש בסמכותו לפי סעיף 56 יותר מפעם אחת, אם שוכנע שלא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על-תנאי משום שיש סיכוי לשיקומו של האדם, כי הפעלת המאסר על-תנאי תסב לו נזק חמור וכי אין סיכון לשלום הציבור בשל הארכת התנאי". סעיף 85(ב) לחוק מורה, כי בטרם מתן החלטה בדבר הארכה נוספת של תקופת התנאי, יבקש בית-המשפט תסקיר של קצין מבחן על הטיפול האמור; וסעיף 85(ג) לחוק קובע, כי הארכה נוספת של תקופת התנאי תלווה בצו מבחן.

לא מצאנו, כי נפלה טעות מהותית בגזר-דינו של בית-משפט קמא, המצדיקה התערבות ערכאת הערעור, עת החליט להאריך פעם נוספת את המאסר על-תנאי התלוי ועומד נגד המשיב, זאת בעקבות תהליך השיקום הממושך שעבר. מדובר בתהליך שיקום שנמשך כשנתיים, תחילתו - במוסד טיפולי סגור, והמשכו - בקהילה; אשר במסגרתו נגמל המשיב משימוש בסמים ועבר שיקום מוצלח ומשמעותי תחת מעקב רצוף של שירות המבחן ובית-המשפט - כמפורט בגזר-דינו של בית-משפט קמא. הערכאה הדיונית התרשמה, על-בסיס הערכתו המקצועית של שירות המבחן, כי בנסיבות העניין, הפעלת המאסר על-תנאי תסב למשיב נזק חמור, שכן היא תסכל את התהליך הטיפולי; וכי לאור הצלחת תהליך השיקום - לא יהיה בהארכת המאסר על-תנאי כדי לסכן את שלום הציבור. בכך התקיימו תנאי סעיף 85(א) לחוק, המאפשרים את הארכת המאסר המותנה פעם נוספת; ולא מצאנו, כי נפלה טעות מהותית בהחלטתו של בית-המשפט לראות את עניינו של המשיב כמקרה חריג ויוצא דופן, המאפשר את הארכת המאסר המותנה, ולהסתפק בהטלת עונש החורג לקולא ממתחם הענישה ההולם ומרמת הענישה הנוהגת בעבירות דנן. יוער, כי אלמלא היה תלוי ועומד נגד המשיב המאסר על-תנאי האמור, ניתן היה לשקול להסתפק בהטלת תקופת מאסר של כשמונה חודשים החופפת את המעצר (אשר למותר לציין כי תנאיו מכבידים מתנאי מאסר), או להטיל על המשיב מאסר בעבודות שירות, זאת על-מנת שלא להחזירו אל בין כותלי הכלא לאחר תהליך שיקומי ממושך ומוצלח. ואולם, דרך עונשית זו אינה אפשרית, לנוכח

המאסר על-תנאי האמור. יצוין, כי המערערת הפנתה בטיעוניה לפסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 20178-02-11 מדינת ישראל נ' אפרים כהן (6.4.11), וכן להחלטה ברע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.11); ואולם, בעניין כהן הנאשם היה בשלב ראשוני בתהליך של שינוי דפוסי התמכרותו והתנהגותו (כאמור בגזר-הדין של הערכאה הדיונית באותו הליך), כאשר בענייננו מדובר במשיב שעבר תהליך ממושך ומשמעותי של גמילה מסמים ושיקום, שבו שינה את דפוסי התנהגותו.

11. סיכומם של דברים: סעיף 85(א) לחוק מסמיך את בית-המשפט, במקרים חריגים ויוצאי דופן שנמנו בסעיף, להאריך פעם נוספת מאסר על-תנאי חב-הפעלה בעניינו של נאשם שעבר טיפול למשתמשים בסמים. על בית-המשפט להשתמש בסמכות זו במשורה ובקפידה, וליישמה רק במקרים החריגים המצדיקים זאת; וכך נהג לטעמנו בית-משפט קמא. בנסיבות האמורות, לא מצאנו מקום להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא, לראות את ענינו של המשיב כמקרה חריג ויוצא דופן, המצדיק את הארכת המאסר על-תנאי פעם נוספת, לפי סעיף 85(א) לחוק, אגב הטלת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור.

אשר-על-כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה באייר התשע"ד, 25 במאי 2014, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין לצדדים ולשירות המבחן.

משה בר-עם, שופט

כרמי מוסק, שופט

יורם נועם, שופט